

Moord en mysterie

Twee-akter door

door

SASKIA VAN KUIK

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **MOORD EN MYSTERIE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **SASKIA VAN KUIK** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © 2005 Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **7** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten
van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

DOLBY

MARTHA

HAROLD

PATRICK

MARLINDE

ROBERT

SUZANNE

We bevinden ons in de grote hal van Ravensnest... bankje, stoelen, open haard, lage tafel. Op de schouw bij de haard ligt een kris (of ander groot mes).

Scène 1

Harold staat bij de Haard, Marlinde en Robert zitten op het bankje, Patrick en Suzanne zitten ieder op een stoel. Er zijn nog twee lege stoelen over.

HAROLD: Ik begin alweer bijna spijt te krijgen dat ik ben gekomen. Hoelang wachten we hier al? Had mijn vader niet op z'n minst de beleefdheid op kunnen brengen ons persoonlijk te begroeten?

PATRICK: MIJN OOM zal een goede reden hebben om ons even te laten wachten.

MARLINDE: ONZE oom zul je bedoelen. Arthur is net zoveel de oom van Robert en mij dan van jou. Of leef je nog in de middeleeuwen en vind je dat alles van vaderskant meer rechten heeft dan van een moederskant?

PATRICK: Dat maak ik niet uit, dat is wettelijk zo bepaald.

MARLINDE: Ach ja, verschuil je achter de wet. En wanneer zijn die wetten gemaakt? Dat was toch ook in de middeleeuwen?

HAROLD: Ik zal de buit nog even niet tussen jullie verdelen. Neven en

nichten zijn tweede graads familie, IK ben een zoon en heb dus wettelijk gezien de meeste rechten.

MARLINDE: Een buitenechtelijke zoon, wel te verstaan. Arthur is nooit getrouwd geweest, je hebt al mazzel gehad dat hij je als zoon heeft erkend.

ROBERT: Het is weer echt een streek van Arthur. Moet je ons eens zien zitten. Een stel kemphanen is er niets bij. Kijk om je heen, er is genoeg voor iedereen. Maar nee, Oom Arthur heeft weer eens een hufferig plannetje bedacht. Wettelijk of niet, HIJ maakt uit wie de erfenis krijgt en het heeft de man blijkbaar behaagd de hele zwik aan slechts een van ons na te laten. De hele rest heeft het nakijken.

SUZANNE: Daarmee zitten we weer in precies hetzelfde sfeertje, wat notebene de reden is geweest dat we allemaal het nest verlieten. Ik ken Arthur niet anders dan dat hij ons telkens opnieuw tegen elkaar uit wist te spelen. We hadden er schoon genoeg van en vertrokken jaren geleden met de belofte nooit meer terug te komen.

HAROLD: Daar hebben we ons ook aan gehouden, maar neem het ons eens kwalijk dat we ons door het grote geld laten lokken. Een kasteel, aanzien, en een kapitaal waar nog drie generaties van kunnen leven, dat laat geen mens lopen. Kijk maar naar jezelf, JIJ zit hier ook.

SUZANNE: Niet alleen voor de erfenis, want ik denk, dat ik daar toch wel de minste kans op maak. Ik ben meer hier gekomen om mijn moeder te helpen.

MARLINDE: Ach ja, de trouwe huishoudster. Hoe lang is zij al in dienst van Arthur? Veertig jaar of misschien al iets langer? Heb dat nooit helemaal vertrouwd. Geen mens blijft vrijwillig bij zo'n oude tiran. Waarmee chanteerde hij jouw moeder, dat ze zo lang is gebleven?

SUZANNE: Mijn moeder hoeft niet gechanteerd te worden, die was allang blij dat ze haar betrekking kon behouden, nadat ze zwanger bleek te zijn van mij. Het was ruimhartig van Arthur dat hij haar niet heeft ontslagen en mijn moeder is sinds die tijd zeer loyaal ten opzichte van hem.

HAROLD: Ha ha ha, Arthur ruimhartig? Dat is net zoiets als een sociale aap of een welbespraakt konijn. Nee, ik weet niet wat Arthur heeft bewogen om jouw moeder hier te houden, maar met ruimhartigheid heeft het niets te maken.

ROBERT: Toch zou het kunnen. Alle mensen hebben een verborgen kant. Meestal is dat hun slechte zijde, omdat we ons van onze goede kant willen laten zien, misschien is het bij Arthur andersom. Die heeft zich altijd van zijn slechtste kant laten zien en heeft wellicht ergens nog een goed plekje zitten?

HAROLD: Wat naïef! Arthur heeft een slechte kant en hooguit een nog

slechtere kant en meer smaken hebben we niet en als hij zich niet gauw laat zien, stap ik op, erfenis of geen erfenis.

MARLINDE: Dat wil ik meemaken. Harold die een erfenis laat schieten. De wonderen zijn de wereld nog niet uit.

ROBERT: Dat zou inderdaad iets heel nieuws zijn. Als ik het me goed herinner, deed jij juist alles voor geld.

HAROLD: En jij niet soms?

PATRICK: Ik wil natuurlijk niet degene zijn, die deze gezellige familie bijeenkomst op enige wijze bederft, maar al dat gekrakeel verveelt me wel. Waarom wachten we niet gewoon op wat Arthur straks gaat zeggen? Hij zal ongetwijfeld op zijn bekende charmante manier precies uit kunnen leggen wat voor lugubere test wij af moeten leggen om voor de erfenis in aanmerking te komen. Tot die tijd, zou ik voorzichtig zijn met elkaar op voorhand aan te wijzen als mogelijke kanshebber of grote verliezer.

SUZANNE: Patrick heeft gelijk. We gedragen ons als een stelletje verwende pubers. Mijn moeder zal zo wel komen en het nodige uitleggen. Tot die tijd kunnen we elkaar misschien beter vertellen wat we zoal... (*inspecteur Dolby komt de kamer in*)

DOLBY: Neem mij vooral niet kwalijk dat ik u al die tijd aan uw lot heb over gelaten. Er waren nog een aantal nijpende zaken die eerst afgehandeld diende te worden. Waarom neemt u niet allemaal plaats, maak het u gemakkelijk, zou ik zo zeggen.

HAROLD: Ik sta hier anders prima.

MARLINDE: De rest zit al. Er mankeert toch niets aan uw ogen?

PATRICK: Vast niet, het zijn z'n manieren waar wat aan mankeert.

DOILBY: (*lacht een beetje zuur*) Ja, ja maak er maar grapjes over. Laat ik om te beginnen u welkom heten op Ravensnest. Heer Arthur laat zich verontschuldigen. Hij is onwel en kan de drukte niet zo goed aan, begrijpt u?

PATRICK: Heel goed zelfs. Ik haat het ook, al die mensen om me heen.

DOLBY: Dat heb ik begrepen, u schijnt welhaast als een kluizenaar te leven.

ROBERT: Behalve als hij reist. Meneer mag graag reizen, ziet u.

HAROLD: We gaan toch geen oude koeien uit de sloot halen, wel?

MARLINDE: Voor jou zijn het misschien oude koeien, maar Robert heeft er nog dagelijks last van. Het was een uitgesproken rotstreek van Arthur en dat weet je.

DOLBY: Niet dat ik nieuwsgierig wil zijn, maar kunt u mij wellicht even op de hoogte brengen?

HAROLD: Wat heeft u daarmee te maken?

DOLBY: Dat zal ik u vertellen. Uw oom heeft mij niet alleen opgedragen

om u allen op te sporen en hier bijeen te brengen, maar mij ook benoemd als testamentair executeur. Voor de enkeling onder u die niet weet, wat dat betekent...

PATRICK: Er is veel mis met deze familie maar ik heb er nog geen een op kunnen betrappen dat hij of zij achterlijk is. We begrijpen heel goed dat u dus uitmaakt wie de erfenis uiteindelijk krijgt.

MARLINDE: Wat maakt u dan wel zo bijzonder?

DOLBY: Onpartijdigheid. Ik ben al betaald voor mijn diensten en maak verder geen deel uit van de familie. Wel was ik de afgelopen jaren een goede vriend van uw oom, vader... wat ertoe bijgedragen heeft dat hij mij met deze zware taak belastte.

HAROLD: Een goede vriend? Van Arthur? U bent de eerste die ik ontmoet die dat zonder schaamte uitspreekt. Hebt u enig idee wat voor monster die man is?

DOLBY: *(lacht smalend)* Ik begrijp dat u een ander beeld heeft van Arthur dan ik. Enige jaren geleden heeft Arthur mij ingehuurd om te achterhalen wat er van u allen geworden was. U ziet, het laat hem niet zo onverschillig als u schijnt te denken. Hij was erg eenzaam de laatste jaren, begrijpt u?

MARLINDE: Nou, dat heeft hij dan mooi aan zichzelf te danken.

HAROLD: Mijn idee. Geloof er ook niets van, dat hij oprecht belangstelling heeft voor ons. Het zal wel meer met zijn eeuwige wantrouwen en zijn drang naar controle te maken hebben. Hij wil tot in het absurde de levens van anderen beheersen.

SUZANNE: Waarschijnlijk omdat hij zelf nauwelijks een eigen leven heeft.

PATRICK: Even terug naar af. U moest een en ander uitzoeken, neem aan dat u dit ook heeft gedaan?

DOLBY: Inderdaad. Zo kwam ik er dus achter dat u de meeste tijd alleen doorbrengt, hoewel ik een enkele keer een gesluierde dame bij u op bezoek heb zien komen. Nee... nee! Ik zal u geen ongemakkelijke vragen stellen daarover, dat is uw privé leven, daar kom ik niet aan. Verder heb ik ontdekt dat broer en zus, Marlinde en Robert, nog steeds samen wonen en dat Harold nog steeds overtuigd vrijgezel is. Kortom, er viel niet zoveel te melden.

HAROLD: Daar nam die ouwe genoeg mee?

DOLBY: Het was de waarheid en hij herkende dat als zodanig.

MARLINDE: Het is een heel eind van verslag uitbrengen naar vriendschap. Of noemt u iedere zakenrelatie een vriend?

DOLBY: Zeker niet. Tijdens de verslagen die ik uitbracht, mochten we graag een partijtje schaken. Ook nadat mijn taak voltooid was, bleef ik regelmatig komen en werden de gesprekken steeds intiemer.

Uiteindelijk weet ik meer van Arthur dan u allen tezamen, durf ik wel te beweren, en daarom heeft hij mij ook belast met deze opdracht.

ROBERT: Waarom komt oom Arthur ons niet zelf begroeten. Kan hij met eigen ogen zien wat er van ons geworden is.

DOLBY: Ik weet zeker dat Arthur niets liever zou willen, maar zoals gezegd, hij is onwel en de ziekte ontnemt hem dikwijls de energie om te kunnen doen wat hij zou willen. Heb nog wat geduld en vertelt u mij ondertussen eens wat over het leven dat u allen op Ravensnest heeft gehad in vroegere tijden.

HAROLD: Dat is gauw verteld. Ik kwam hier op mijn dertiende, nadat mijn moeder overleed. Mijn vader had tot dan toe mijn bestaan genegeerd. Met tegenzin moet ik bekennen dat hij mijn moeder altijd heeft onderhouden en dat hij mij na het overlijden zonder morren in huis heeft opgenomen. Niet dat hij ooit zijn best heeft gedaan om iets van de verloren jaren goed te maken. Hij heeft me altijd het gevoel gegeven heel dankbaar te moeten zijn dat hij mijn aanwezigheid dulde. Toen het leven hier niet meer te harden was, ben ik vertrokken en heb nooit meer omgekeken naar Arthur of Ravensnest.

MARLINDE: Het is ons niet veel anders vergaan. Arthur en onze moeder waren broer en zus. Hij vond onze vader, de echtgenoot van onze moeder dus, een minderwaardig figuur en heeft dat ook nooit onder stoelen of banken gestoken. Toen moeder stierf, heeft hij onze vader met een dikke som geld de laan uitgestuurd en ons hier laten wonen.

ROBERT: We waren veel beter af geweest als hij ons gewoon bij vader had gelaten. Zoals gezegd, Arthur wil tot in het absurde de levens van anderen besturen.

PATRICK: Ik ben de zoon van de jongere broer van Arthur. Mijn ouders gingen op expeditie in Afrika. Dat was modern in die tijd. Ik werd zolang hier gestald. Ik weet niet eens of ze nog leven of dat mijn ouders gewoon vergeten zijn om me weer op te komen halen, maar ik was hier en bleef hier totdat ik er schoon genoeg van had en oud genoeg was om op eigen benen te staan en ben net als Harold vertrokken met de bedoeling nooit meer terug te komen.

DOLBY: Heeft u nog geprobeerd uw ouders te achterhalen?

PATRICK: Waarom zou ik? Ze hebben toch nooit meer naar me omgekeken?

DOLBY: Dan zal het geen schok voor u zijn, te horen, dat zij voorgoed verdwenen zijn in de jungle. Uw oom heeft nog naar ze laten zoeken, maar de hele expeditie, wel, daar is geen mens van teruggekomen. Al twee jaar na hun vertrek zijn zij officieel dood verklaard.

PATRICK: Fijn! Was misschien aardig geweest als Arthur mij dat had

laten weten?

SUZANNE: Oud zeer, Patrick, oud zeer. Daar stikt het van in deze familie. Eigenlijk geloof ik dat al die pijn de drijfveer is geweest tot overleven voor de meeste. Zelf heb ik het een stuk makkelijker gehad. Mijn moeder werkte hier al voor mijn geboorte. Zij bleef en ik dus ook. In tegenstelling tot de rest, had ik nog een paar warme armen waarin ik weg kon kruipen als het me teveel werd hier. Mijn vader was de tuinman hier. Waarom die man nooit met mijn moeder is getrouwd, weet ik niet, maar lang voordat ik geboren werd, werkte hij al ergens anders en eigenlijk heb ik hem nooit echt ontmoet.

PATRICK: Nou, meneer Dolby, u hoort het wel. Drama na drama, geen gezond mens zit ertussen. Wat denkt u met dit alles aan te vangen?

DOLBY: Het lijkt me duidelijk dat u allen erg dankbaar zou moeten zijn ten opzichte van Arthur.

MARLINDE: DANKBAAR! De man heeft onze complete jeugd verstierd. Oké, hij heeft ons in huis genomen, maar niet voor ons plezier. Hij heeft ons dagelijks tegen elkaar opgestookt en vernedert.

DOLBY: Misschien was dat zijn, wat onbeholpen, manier om u klaar te stomen voor een niet al te vriendelijke buitenwereld. U moet niet vergeten...

ROBERT: Dat willen we nu juist wel... vergeten! Alles wat er gebeurd is en wat er mis was. Vertel ons nu maar wie van ons die erfenis krijgt dan kan de rest weer terug naar zijn of haar eigen leventje. Dat is het beste voor iedereen, geloof me.

DOLBY: Dat zal zo niet gaan, de spijt me. Ik heb duidelijke afspraken met Arthur gemaakt en daar wens ik me aan te houden. Ik zal veel van u allen moeten weten, voordat ik een keuze kan maken.

MARLINDE: Waarom vraagt u dat dan niet gewoon aan Arthur zelf. Hij is toch niet zo ziek dat hij niet meer kan praten?

DOLBY: Het praten, valt hem wel degelijk zwaar. Los daarvan kent hij u allen slechts van jaren her. Hij wil een indruk van hoe u nu bent en daar zal ik hem bij helpen.

HAROLD: Dat is dan weer fijntjes geregeld. Vanwaar ik sta, kan het simpel benoemd worden. We zijn allemaal nog net zo verknipt als vroeger en geen haar wijzer.

SUZANNE: Nu we dat weten, heb ik een heel andere vraag. Ik heb sinds wij hier aankwamen vanmorgen, mijn moeder nog niet gezien. Is het niet normaal haar taak om de gasten te begroeten?

DOLBY: Helemaal juist. Uw moeder is in opdracht van Arthur de stad in om inkopen te doen. Ook zij wist nog maar pas dat u allen vandaag aan zou komen. De spijt me oprecht dat alles zo plots geregeld is, maar de ziekte van Arthur gebod, ons te haasten. Zij kan ieder

moment terug zijn. Doch, zij heeft het druk met het voorbereiden van de maaltijd en het in orde brengen van uw kamers. U weet allen al, waar u de nacht doorbrengt?

MARLINDE: Het heeft zijne koninklijke Arthur ten zeerste behaagd ons allen weer in onze oude kamers te laten overnachten.

PATRICK: Ongetwijfeld om het ons zo onaangenaam mogelijk te maken.

DOLBY: Ik heb geen idee, maar het is zoals het is. Ik moet nu ook gaan, heb nog heel wat te regelen, maar ik zie u allen hier weer in de grote hal, na het avondmaal en ben ervan overtuigd dat uw moeder er dan ook zal zijn. Voor straks alvast een smakelijk eten.

HAROLD: U bent niet bij de maaltijd?

DOLBY: Nee meneer, dat is niet de bedoeling.

MARLINDE: Nou, tot vanavond dan. En als de rest het niet erg vindt, ga ik een wandeling maken. Dat is altijd het enige dat ik de moeite waard vond op Ravensnest, de prachtige bosrijke omgeving.

ROBERT: Ik ga met je mee. *(gaan de hal uit)*

PATRICK: Dat verbaast me nou niks. Die twee hangen aan elkaar als klittenband. Vroeger al, samen dit, samen dat, volgens mij niet helemaal gezond.

HAROLD: Niemand vraagt je wat. Ik ga de stad in, ben voor het avondeten terug.

SUZANNE: Ik dacht dat we allemaal hier moesten blijven?

HAROLD: De bossen is ook niet hier. De stad is op loopafstand, dus als zij de bossen in mogen, kan ik de stad in. *(vertrekt ook)*

PATRICK: Wat jullie willen. Ik ben in de bibliotheek. *(ook weg)*

SUZANNE: Net als vroeger. Harold was altijd in de plaatselijke kroeg te vinden, Patrick in de bibliotheek en Marlinde en Robert zwierven eindeloos door de bossen. Wat dat betreft heeft Harold gelijk en is er niet veel aan ons veranderd. Ben heel benieuwd hoe dit allemaal af gaat lopen. Nou ja, als we dan toch allemaal net doen alsof het vroeger is, doe ik het ook. Ga naar de keuken, wachten tot mijn moeder thuis komt. Ja, dat noem ik thuis, de keuken, dat was altijd veilig en warm en gezellig. Hierboven waren de ruzies en de nargheid en beneden in de keuken was thuis. Ik had het echt het beste van allemaal! *(ook weg)*

Scène 2

Na het eten komt men een voor een weer samen in de grote hal. De huishoudster, Martha, rijdt een serveerkarretje met koffie en thee en likeur de hal in.

MARTHA: Wil iedereen koffie?

MARLINDE: Doe mij maar thee, ik zit erg vol van die maaltijd.

ROBERT: Een voortreffelijke maaltijd mag ik wel zeggen.

HAROLD: Altijd een geweldenaar geweest in slijmen, die Robert.

SUZANNE: Oh, oh heeft de vrede al weer lang genoeg geduurd? Een hele maaltijd lang is er geen onvertogen woord gevallen en we zijn nog niet koud in de grote hal of het gekissebis begint alweer. Doe mij maar koffie, mam.

PATRICK: Suzanne heeft gelijk. Toch is het niet verwonderlijk dat juist hier de gemoederen altijd wat hoger oploopt dan is de rest van het huis.

MARTHA: Ik weet wat je bedoeld. Arthur had de gewoonte om hier bekend te maken wat er volgens hem gebeuren moest. Welke beslissingen hij had genomen en wat hij verder voor ogen had.

HAROLD: Het was een absoluut talent dat het altijd net datgene was wat wij geen van allen wilden. De man had er een duivels plezier in, als je het mij vraagt om net zolang te wroeten en te graven tot hij iets bedacht had waar wij geen van allen blij mee konden zijn.

MARTHA: Je oordeelt erg hard over hem.

PATRICK: Dat doen we allemaal en terecht!

SUZANNE: Koffie? Patrick... Harold?

PATRICK: Wat? Ja, doe maar.

HAROLD: En een likeurtje graag. Gaat niets boven een alcoholische versnapering.

MARLINDE: Hoogst ongezond, de hoeveelheden alcohol die jij naar binnen werkt.

HAROLD: Ongezond? Alcohol dood de bacteriën. Al dat vlees dat we net gegeten hebben krioelt van de beestjes. Moet er niet aan denken dat die allemaal in mijn lijf rond blijven zwemmen. Nu ik erover nadenk, doe maar een dubbele en geen ijs.

ROBERT: Alcoholist.

HAROLD: Gaan we schelden, slijmjurk?

SUZANNE: Kom op jongens, doe anders in ieder geval alsof het gezellig is. Wat moet meneer Dolby wel niet van ons denken?

PATRICK: Ja, waar is die Dolby eigenlijk? Dacht dat ie vanavond weer hier zou zijn.

MARTHA: Ach, dat ben ik door de drukte helemaal vergeten te vertellen. Meneer Dolby laat zich voor vanavond verexcuseren. Hij had nog werk te doen en heeft me laten weten dat hij morgen na het ontbijt zich weer bij jullie zal vervoegen.

HAROLD: En hoe brengen wij dan de avond door?

ROBERT: Met elkaar?

MARLINDE: Dat wordt dan reuze gezellig.

PATRICK: We kunnen altijd nog jeugdherinneringen ophalen. Er waren gelegenheden genoeg waarop we hier gezeten hebben en elkaar zowat na het leven stonden.

ROBERT: Ja, zoals die keer dat jij zo nodig moest gaan reizen.

HAROLD: Dat is de tweede keer dat je erover begint. Wat kon het jou schelen dat Patrick de wereld over wou? Zo goed konden jullie het toch niet vinden met elkaar? Sterker nog, als ik het me goed herinner, stonden jullie als kemphanen tegenover elkaar. Er was altijd wel iets waar jullie ruzie over hadden. Je zou dus opgelucht moeten zijn geweest dat Patrick eindelijk het huis verliet.

MARLINDE: Dat zou hij misschien wel geweest zijn als dat reizen van Patrick niet de hele toekomst van Robert had bedorven.

SUZANNE: Wat heeft het een met het ander te maken?

MARLINDE: Waar denk je dat het geld voor die wereldreis vandaan kwam?

HAROLD: Uit de zak van Arthur?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto